

Christian Krogh.

Den 3. Februar døde Sekretær *Chr. Krogh* i Odense. Hans Død kom ikke uventet. Efter et Influenza-Anfald ved Juletid 1907 havde hans Helbred været svagt og vaklende, og forgæves havde han søgt at vinde Helsen og Sundhed tilbage ved Badestedet Nauheim i Hessen-Darmstadt. Det var en Hjertesygdom, der dræbte ham.

Krogh fødtes den 12. November 1853 i Slesvig By, hvor Faderen var Amtsforvalter. Efter at han var bleven Student fra Odense Latinskole, lærte han Landvæsenet paa Hofmangave og i Sverige og blev 1875 Landbrugskandidat. Da det med de daværende høje Landejendomspriser var vanskeligt at komme i Vej herhjemme, rejste han Aaret efter til Rusland, hvor han i 22 Aar drev Landbrug. Han vendte tilbage til Danmark 1898, købte Taaruplund $\frac{3}{4}$ Mil fra Odense og blev omtrent samtidig Assistent ved Fyns Stifts patriotiske Selskab. I denne Egenskab bistod *Krogh* ved Forberedelserne til og Afholdelsen af Landmandsforsamlingen i Odense 1900, og da Landinspektør *A. N. Andersen* døde den 28. Juli s. A., blev *Krogh* hans Efterfølger som Sekretær i Patriotisk

Selskab. Han vedblev at røgte denne Stilling, da han 1902 overtog Sekretærposten i De samvirkende Landboforeninger i Fyns Stift. Han var endvidere Sekretær i De samvirkende danske Mejeriforeningers Forretningsudvalg, i Fyns Stifts Mejeriforening og i endnu flere Foreninger.

Det var da en omfattende Virksomhed, *Krogh* efterhaanden kom ind i, mangehaande Sager gik gennem og mange Traade samlede i hans Haand. Han var pligt-opfyldende og flittig, og han gik aldrig af Vejen for Slidet og Anstrængelserne. Fynboernes Dom over ham er, at han arbejdede dygtigt for det fynske Landbrugs Tarv og gjorde god Fyldest i sin Stilling. Hvad der i denne blev ham til megen Nytte var, at han ikke blot besad en ved tidligere Studier, Rejser og Samkvem med mange Mennesker erhvervet social Kultur, men ogsaa en sikker Takt, der paa en behagelig Maade afstemte hans Optræden baade opad- og nedadtil. Han gjorde derfor paa den, der mødte ham i det offentlige Liv, et sympathetisk Indtryk. Hans Væsen var stille og hans Optræden var fordringsløs, dertil var han elskværdig hjælpsom, saa ofte man paakaldte hans Bistand. Han gjorde tillige Indtryk af at være en overbærende Mand, dog med et lunt Smil for de mange smaa og store Naragtigheder, man i vore paagaende Dage saa ofte møder paa sin Vej gennem Livet. De, der kendte ham nærmere, skildre ham som en elskværdig og trofast Mand. Han efterlader sig derfor et godt Eftermæle, mange Venner, men næppe nogen Uven.
